

Archibald MacLeish va escriure que *un poema hauria d'existir sense paraules, com el vol dels ocells*. Més encara: *no hauria de significar, sinó ser*. Coetani, Carl Sandburg hi va insistir: *la poesia és un animal marí que viu a la terra i espera volar per l'aire*. Ser, dir les coses sense acabar de pronunciar-les, sempre ho fa acaba fent molt millor la vida que els versos, però la poesia ho intenta, agafa embranzida i a vegades s'hi enlaira, ni que siga a les palpentes, sabedora que, fora de l'aigua, els peixos es moren. Siga com siga, ni aletes ni ales: entre cel i mar, de peus a terra, la poesia dóna, dóna un testimoniatge diacrític del vent i del foc i, inútilment –sense utilitat rendible–, apama la desmesura amb mans humanes. D'aquest videopoema, ara recuperat i refet, podria afirmar que fou origen de *Nectari*, però mentiria, perquè recorde amb precisió fotogràfica que, mesos abans, a Montparnasse, vaig veure créixer flors sobre la tomba de Baudelaire –*confident de mon rêve infini*– i a penes sé de quina llavor van néixer. Però aquest sí: nascut d'un instant bell i extrem, és el que finalment n'ha quedat, uns blaus remots, un lleu perfum de vainilla i sal, molt abans de les *preguntes* i molt després de la mudesa. Pol·len al vent, a penes nèctar i auguri, *no verbal serà la memòria tota*. Així sia.

Aquest dijous tretze d'octubre presente l'acurada edició que n'ha fet Buc a la llibreria Argot de Castelló, a les set de la vesprada. Valga de convit el videopoema. M'acompanyarà, i és un honor, Josep Joan Conill, que d'això, com Sandburg, també n'ha dit la seua al llibre de poemes *Signes antipersona (Contra la poesia)*: «estèrils com el bram sense esperança/ del cetaci obsedit per un disseny d'ales/ que anhela navegar pel firmament,/ camarada entremaliat dels núvols».